

„Végül aztán megnyitotta Jób a száját, és megátkozta születése napját. Megszólalt Jób, és ezt mondta: Vesszen el a nap, amelyen születtem, az éjszaka, mely tudta, hogy fiú fogant! Legyen sötét az a nap, ne törődjék vele Isten odafönt, ne ragyogjon rajta napsugár!” (Jób 3,1-4)

Szeretett Testvéreim!

Ennél már nincs lejjebb. Jób egy hét hallgatás után végül megszólal, de a teljes depresszió, a totális belső reményvesztettség állapotában nem tudott mást mondani, mint átkot a saját életére, meghalni kívánt, sőt inkább azt szeretne volna, ha meg sem születik. Azt hiszem ebben a helyzetben nem várhattuk el Jóbtól, hogy hála zsoltárt zengjen, mert nem várható el se tőle, se senkitől, aki ebben a helyzetben van.

Mert sajnos igen, hívő emberként, lelkészként, tanárként is juthatunk el ilyen mélyre. A völgyek völgyébe, a mélységek mélységébe. Mert mi sem vagyunk szuperhősök, nem vagyunk védett emberek, akiket ez a veszély nem fenyeget. De merjük kimondani, ami ilyenkor bennünk van, ahogy Jób is tette. Merész szavak voltak, de ezek voltak Jóbban. Volt olyan kapcsolatban Istennel, hogy kiöntse a szívét. Lehet nem értette mi történik, de Isten ott volt akkor is vele, amikor átkot mondott a születésére.

Így mi is minden érzést, minden fájdalmat Isten elé vihetünk, nem kell a megfelelési kényszer miatt jónak mutatni magunkat Istennek, hogy „Uram, én nem gondolnék ilyet soha, én akkoris áldalak mindenért.” Sajnos ez nem biztos, hogy így van. Gondoljunk Dávid átok zsoltáira, nem követendő példa, amiket mondott ott és akkor, de olyan szintén mégis, hogy Isten elé vitte, ami benne volt, ami belőle kitört. Sokkal nagyobb az ereje, a mélysége, mint egy jól fésült, élettelen imának. Nem szégyen, ha éppen mi is így érezzük magunkat. Ez nem bűn. Fel kell hozni a felszínre, ahogy Jób is tette. A völgybe így áradhat majd be a víz fentről.

Mert bizony Istenre jellemző, hogy a mélységeket, a völgyeket, mélypontokat felhasználja az övéi életében. De mégis mi történik velünk ebben a mélyben, a völgyben? Egy érdekes példát hadd hozzak elő, a víz a völgyekben szokott általában összegyűlni, s nem a hegyekben, nem a magasban. S az embernél, ahogy Jóbnál is, egy forrás töltheti meg a völgyet, ami majd a történet végén derül ki, hogy ez milyen áldássá lett végül. De a mi életünkbe is befolyik ez a víz, amit úgymint hívhatnánk, hogy az Élő Víz, a kegyelem vize, Isten közeli jelenléte a völgyünkben, mélységünkben. Jób sem egyből lett jobban, de valami elkezdődött benne. Így lehet a mi életünkben is.

Merjük elfogadni a völgyeinket, a mélységeinket, de higgyük el bátran, hogy van egy Élő Isten, aki törődik velünk odafent, akinek a szeretete beragyogja az életünket, mert Ő pontosan átérzi, hiszen Jézus életében a golgotai kereszt volt ez a völgy, ahol „A mi fájdalmainkat mi betegségeinket viselte, a mi fájdalmainkat hordozta.” Jöjjünk Hozzá, öntsük ki a szívünket Neki. Ámen!